

פעמים ו' הוא החל להתפשט כדי להראות את הפצעים, להוכיח את צדקת דבריו. ואמנם נראו על גופו סימני פצעים רבים על הרגלים, על הבטן, על הגב... אך כפי הנראה, היה ליששכר אוסף שלם של צלקות במקומות נוספים, ובהתרגשו תו ביקש להראות את כולם. הוא התחיל לפשוט את המכנסים, השוטרים צעקו "די, די, יששכר, יודעים", ושוב נזכר ב' מי המחזרת ובראשו: "בבית הזה הכו אותי הבריסים, וכאן אני עומד עכשו, אני חילל, במדינה שלמענה הלחמתי..." לאחר שיששכר נרגע, נכלים השופט לשחררו בערבות עצמית. נתן סנה, פרק ליט נפת יפו, התובע במשפט נגד יששכר לוי, הציע לשופט, שלוי ישחרר ב' ערבות עצמית. "תודה", אמר לו אחר כך יששכר, והתובע השיב בחיוך: "זה כמובן עד למשפט. על שינוי העדות נדון לפי החוק". לשמע המלה "חוק" ירק יששכר באויר, צווח "ח-ו-ק" ועזב את בית המשפט בדרך הפגנתית, שאינה מש' תמעת לשתי פנים...

נשעים

שיכון מוסיקלי

במלון "המלך דוד" שררה מבוכה. שעת "הפיפאוי-קלוק" תה הגיעה, והתו מורת לא יכלה להנעים במנינות, בגלל היעלם הפתאומי של אקורדיון וחצוצרה מכילי התזמורת. המלצרים אצו וחטטו בכל זווית ופינה, אולם הכלים האבודים נעלמו לבלי שוב.

אותה שעה, נכנס לבית מסחר כלכלי נגינה בחיפה צעיר לבוש בגדים מקומטים, ונעול נעלים בלוינה, והסיל על השולחן אקורדיון וחצוצרה עטופים בניר עתון. בעל החנות הציע לו מחיר נמוך של 80 ל"י עבור שני הכלים. הצעיר לא עמד על המקח — והברר עורר את חשדו של בעל החנות. נתן לצעיר דמי-קדימה — והלך לסלפן למשטרה.

"מנין לך הכלים?" שאל השוט, לבוש באורחית, את הצעיר, שבא למחרת, כדי לגבות את חובו. הלה גמגם משהו על מתנה שקבל מדודה, אולם חיש מהר, הודה בכל. התברר, כי הוא משמש לע' תים ממלא מקום של אחד ממנגני התזמורת, וערך הכלים ידוע לו היטב.

"רציית לסדר לעצמי שיכון?" אמר המוסיקאי שטרה, ונעץ עיניו בנעליו הי' ממורטטות.

"בינתיים תקבל שיכון חינם אצלנו", אמר הסמל המשופם, שהוציא את פקודת המעצר, וטפח לו דרך חיבה על שכמו.

הארץ

עוף מת ברחוב עם ישראל חי (ידיעות אחרונות) — שרישיח נלדה כרמת'גן — האב המאושר התעלק מרוב שמחה (דבר'ר) —

זה עתה הגיע המשלוח השני של החמורים מקפריסין. נא להתקשר אתנו מיד על גנת לקבלם. כמיי'כ נתכבד ל' הודיע כי נשאר עוד מספר מצומצם של חמורים ממשלוח זה. (הארץ) —

(מודעה): ארגון חברי ההגנה באש"ר, חטיבת יוצאי אירופה. (על המשמר).

עומתם: "לא די! זה לא הכל, תראו פה ו' ותוך כדי כך משך מעל גופו את החולצה, פתח את המכנסים, הוריד גר' ביים... כב' השופט המחזוי גביון, שב' פניו הובא יששכר, קם ממקומו ויצא מהאולם. השוטרים החלו להתחנן בפני יששכר, שיחזל להתפשט. יודעים, יודעים, יששכר, תפסיק". אבל את יששכר תקפה היסטריה. דמעות זלגו מעיניו, כאשר קרע מעליו את בגדיו, כדי להראות לכולם את הפצעים על גופו. לפתע התכופף והראה את עורפו: "הנה, כאן, על הראש צלקית מפצעים שקבלתי כאן, בבית הזה, עוד לפני שריתת מדינת ישראל, כשהיה כאן ס' א' ד'."

אחת כבר גנבת. נכנסתי דרך אשנב למט' בה. שלח את' אח. הבאתי משם בגדים. אני לא יודע מה שהיה בפנים. אבל נתן לי לירה. לא תפסו אותי או. אני לא רוצה להיות במוסד. שם מכים אותי והמורה אומר: "אתה צבוע..."

ואחרי עשר שנים

השבוע, בפני כב' השופט כהן מגורי בתל-אביב, עמד צעיר בן 17. במקרה הנידון, הואשם הצעיר בחמש אשמות רצי' ניות — התפרצות, שבועתו בתקיפה של חדשים בלבד. אחר שמיעה קצרה של התומר, הועבר דינו של הצעיר לבית

זהה את עצמך

תמונה זו צולמה בשעת תחרות הכדורגל בין "רוזאן ספורט" ונבחרת "כוכבי" "הפועל" בשבת 27.1.51. קורא, שיוחה את עצמו ויפנה ראשו אל המערבת, יזכה בפרס של 2 ל"י. בשבוע שעבר זכה בפרס יהודה רייסטאל, רח' ישעיהו פרס 4, ירושלים.

כשהייתי במחזרת... בוו למדינה! לע' זאול מדינה כנאת, שמביאה אותי בחזרה לבית הזה!"

הדבר התחולל השבוע בבית המשפט המחזוי בתל אביב, כאשר יששכר לוי, בן 25, הובא בפני השופט בעון שינוי עדי. בשעתו העיד יששכר לוי נגד שני אנשים, שעברו על החוק, ולדברי המשט' רה שינה אחר כך את עדותו. על כך נעצר והובא לדין. הואיל והמשפט נדחה, ביקש להשתחרר בערבות עד המשפט, אך המשטרה לא רצתה לקבל ערבות עצמית. "יש לך קרובים?" שאל השופט "אם כן — שיבואו לחתום על ערבות". יששכר לא הסכים: "לא אלך לקרובים. אני אחתום בעצמי. אני לא אברח מן ה' ארץ! הלאי ויכולתי לברוח, אבל לא אברח! לא אלך לשבת בכלא. ואני לא אחראי בעד מעשי. אני אשחוט את כו' לם..."

איומי לא עשו רושם, ויששכר ראה, כי הוא עלול לשבת בכלא. וזה הכאיב לו. רגישות מיוחדת הפגין העצור בכל פעם, שנשמעה המלה "חוק"... "חוק, אי' זה חוק! מה זה חוק?" צעק בכל כו' חותיו. "אני חילל משוחרר, נפצעתי שלש

המשפט המחזוי (העונש המכסימלי הצפוי לו — שבע שנות מאסר). הצעיר הזה אינו פנים חדשות. העבירה הראשונה שלו נרשמה במשטרה בדיוק לפני עשר שנים, והוא או בן 7 שנים. גם הוא טען, כי הוריו התגרשו, גירשוהו מן הבית. גם הוא, נתפס עם חברים, ושב בתחנת משטרה, נשלח למוסד, ברח ושוב פעם נתפס, נידון לבית-ספר לעבריינים צעירים.

עתה, מקץ עשר שנים הוא עומד בדין, הפעם לא "כעברייני צעיר" אלא כפושע מועד, אדם מבוגר, היכול לשאת בדין הקשה, ואשר החוק מתיל הטלת עונש כבד עליו. גם אז טענו הכל, כי חוסר פיקוח, חוסר קציני מבחן, חוסר מוסדות מתאימים — הכל גובע מחוסר תקציב. אולם ההוצאות הכוללות, שגרם הצעיר הזה בעשר השנים האחרונות, ואשר הוא עלול עוד לגרום לאוצר המדינה, עולות על כל הכסף, שהיה על המדינה להוציא, כדי לחנכו כראוי.

לעזאזל המדינה!

די, יששכר, די!, צעקו שני השוט' רים באולם בית המשפט. אבל יששכר לא היה בדעה אחת עמם. הוא צעק ל'

מר: "יתכן מאד, שבקרוב יבוא אחי ארצה. כך כתב אלי, אבל בינתיים אני מתגעגע, שמעתי שהוא כוכב מצליח וכנראה עסוק מאד."

אשכנז

ידינו של "פושע"

"אמא לא רוצה אותי. היא התחננה עם הבחור שלה, ועכשו יש לה שני ילדים אחרים. ואבא עסוק מאד ואומר שאהיה במוסד. אבל שם מכים אותי, והמורה אומר: שאתה צבוע."

הפושע, ילד בן 10, חיוך, רזה ובעל עינים שחורות גדולות, לן השבוע בתחנת המשטרה ברחוב יהודה הלוי בתל-אביב יחד עם שני חברים. האחד בן 12, השני בן 15, לאחר ששלשתם נתפסו אחר חצות בלילה, כשניסו לגנוב. השוטרים נהגו עמם בעדינות: הם לא ידעו, מה לעשות בהם. השוטרים מנוטים כבר בפרשת הע' ברינים הצעירים. עתה תחיל ההתרוצצות למוסדות, לבית משפט, לקצין המבחן, לעזרה הסוציאלית. בינתיים ילוגו הנערים בתחנה, השוטרים יביאו להם אוכל על חשבונם, כל אחד על שלו. יהיו גם כאלה, שיביאו להם ממתקים.

השוטרים רשמו אותו בוקר את התיק המשותף על המעשה. המבוגר ביניהם, בן ה'15, הוא כבר "פושע מועד". הלו ברנ מביחספר לעברונים צעירים. והוא, שהע' סיק את שני הקטנים. המטרה: אשנבים. יש צורך בילדים קטנים בשוק הגניבות הסביר החוקר. "הגנבים המומחים מהפשים לא פעם ילדים כאלה, כדי שיוכלו לשלוח אותם מבעד לאשנבים קטנים..."

לא רוצה להיות במוסד... סו' פר "העולם הזה" בילה שעה ארוכה עם השלישיה. פרט לגדול שביניהם, שהסתייג ונהג בחשדנות, סיפרו השניים האחרים את הכל בפשטות, ללא כל מעצורים. הגה סיפור חתיו של ילד בן עשר:

"כמוסד, שם נמצאים ילדים רעים והרבה יותר גדולים ממני, מכים אותי. אני בוכה, אז המורה אומר שאני צבוע. כל שבת אני מבקר בבית אבי, כי אז הוא לא עובד. בשבת האחרונה אמתי "שלום" לאבא — ולא נסעתי בחזרה למר' סד. הלכתי לי ברחובות. בלילה ישנתי בארגז של אוטו משא. שם פגשתי ארז" הוא מצביע על הילד בן ה'10.

גם ההורים שלי לא גרים ביחד" הת' ערב השני. אני כבר גנבת כמה פעמים. אני לא רוצה להיות במוסד לעבריינים. אני רוצה לעבוד. או אומרים, כי אני יותר מדי צעיר."

בן ה'10 ממשיך בסיפורו: "החבר שלי אמר שיש לו חבר גדול והוא יודע לסדר את הכל (הוא מצביע על הגדול שבת' בורה). הוא לקח את שנינו והלכנו לשפת הים. שם ישבנו על הרצפה באחד מבתי הקפה. היה ערב, וחושך מתחז' לשולח' גות. הוא אמר: "כשתראו משהו נופל על הארץ, תרימו ותסתלקו". ראיתי מק' טורה. סידרתי אותה. אחר כך מכרנו ב'30 גרוש, והלכנו לאכול. בלילה יצאנו לרחוב גורדון. רצינו לגנוב אבל לא גנבנו. באו שוטרים ואסרו אותנו."

תוך כדי הסיפור הזה, הרגיש הילד בקופסת סיגריות ריקה על השולחן. הוא קרע אותה והחל לשחק בגורים, לפתע במשחקו, שכת את כל הדרמה של חיו. "האם כבר גנבת לפני כן?" כן, פעם

